

The background of the entire image is a photograph of a man and a woman embracing on a cobblestone street. The man is wearing a dark jacket and the woman is wearing a dark dress. They are standing in front of a building with a balcony and a black railing. The text is overlaid on the image in various colored boxes.

ANNA GAVALDA

*Chcel by som,
aby ma niekto
niekde čakal*

*„Vďaka niektorým
knihám máte pocit,
že ich autor sa práve
stal vaším priateľom.“*

*Frédéric Beigbeder
Vairi*

*Chcel by som, aby ma
niekto niekde čakal*

Anna Gavalda

*Chcel by som, aby ma
niekto niekde čakal*

Z francúzštiny preložila
GABRIELA UHLÁROVÁ

slovar

Copyright © Editions Le Dilettante 1999
Published by arrangement with
Literary Agency „Agence de l'Est“.
Slovak edition © Vydavateľstvo
SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015
Translation © Gabriela Uhlárová 2015

ISBN 978-80-556-1119-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme,
žiadnymi prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či
nahrávok ani prostredníctvom súčasného, ani
budúceho informačného systému a podobne, bez
predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mojej sestře Marianne

Saintgermainské skúsenosti

Sait-Germain-des-Prés...!? Viem si predstaviť, čo mi asi poviete: „Bože, zlato, na tom predsa nie je nič zaujímavé, písala o tom už Saganová a o toooooľko lepšie!“

Viem.

Ale hovorte si, čo chcete... nie som si istá, či by ma to isté postretlo na bulvári Clichy, tak je to. Taký je život.

Nechajte si svoje poznámky pre seba a počúvajte ma, lebo malíček mi hovorí, že táto príhoda vás pobaví.

Milujete červenú knižnicu. Tie nádejné večery, keď vám srdiečko rozšantia muži, ktorí vás donútia uveriť, že sú slobodní a mierne nešťastní.

Viem, že to milujete. Je to normálne. A nemôžete len tak prestať čítať Harlekýnky za-

sunuté za stolom v Lippe alebo u Deux-Magots. Samozrejme, že nie, to nemôžete.

Takže dnes ráno som sa na Bulvári Saint-Germain stretla s mužom.

Kráčala som smerom hore a on nadol. Obaja na párnej strane, tá je veľmi elegantná.

Všimla som si ho už zďaleka. Neviem, možno pre jeho mierne nonšalantnú chôdzu, alebo azda preto, že poly kabáta sa pred ním vznášali s akousi ľahkosťou... Skrátka, bola som od neho dvadsať metrov a už som vedela, že sa neminieme.

Podarilo sa to. Keď sme sa míňali, videla som, že sa na mňa pozerá. Vrhla som naňho šibalský, no trocha odmeraný úsmev typu „Amorov šíp“.

Aj on sa na mňa usmial.

Šla som si ďalej svojou cestou, stále som sa usmievala a myslela som na Baudelairovu *Okoloidúcu* (už pred chvíľou pri Saganovej ste pochopili, že mám to, čomu sa vra-
ví literárne vzdelanie!!!). Kráčam pomalšie, lebo sa snažím spomenúť si... *Vysoká, štíhla, v zármutku* ďalej už neviem... *ďalej... Prešla žena, okázalou rukou dvíha, hojdá festón*

svoj a lem... a na konci... Och, ty, ja by som ťa miloval, och, ty, čo si o tom vedela.

Zakaždým ma to dorazí.

A po celý čas, božská nevinnosť, cítim na chrbte pohľad svojho svätého Sebastiána (to kvôli tomu šípu, hej! treba pokračovať!). Rozkošne mi to hreje lopatky, ale radšej zdochnem, ako by som sa mala otočiť, pokazila by sa tým báseň.

Zastala som na kraji chodníka naproti ulici Saints-Pères a sledovala som záplavu áut, aby som mohla prejsť.

Upresnenie: žiadna správna Parížanka neprechádza z bulvára Saint-Germain po zebre, keď svieti červená. Každá správna Parížanka sleduje záplavu áut a vyráža, aj keď vie, že riskuje.

Zomrieť pred výkladom Pauly Ka. Veľmi príjemné. Konečne vyrážam, vtom ma zadrží hlas. Nepoviem vám „vrúcny mužný hlas“, aby som vás potešila, lebo to nebol ten prípad. Proste hlas.

— Prepáčte...

Otočím sa. Ale, ktože to je? Moja pekná nedávna korisť.

Poviem vám to rovno, pokiaľ ide o Baudelaira, je to v ťahu.

— Chcel by som vedieť, či by ste prijali ponuku na dnešnú večeru so mnou...

Hlavou mi preblesne: „Aké romantické...“, ale odpoviem:

— Trochu prirýchle, nie?

Prisahám, že to, čo mi bez váhania odpovedal, je pravda:

— Súhlasím, je to rýchle. Keď som videl, ako sa vzdávajú, povedal som si: to je hlúpe, stretnem na ulici ženu, usmejem sa na ňu, ona sa usmeje na mňa, zavadíme o seba a potom sa stratíme... To je hlúpe, ba absurdné.

— ...

— Čo si o tom myslíte? Zdá sa vám úplne strelené, čo vám tu hovorím?

— Nie, nie, vôbec nie.

Začínala som sa cítiť trošičku nesvoja...

— Tak čo? ... Čo vy na to? Tu, dnes večer, o deviatej, presne na tomto mieste?

Vzchop sa, dievča, keby si mala večerať s každým chlapom, na ktorého sa usmeješ, nevyšla by si z krčmy...

— Povedzte mi jediný dôvod, aby som prijala vaše pozvanie.

— Jediný dôvod... Bože... to je ťažké...

Pobavene sa naňho pozerám.

A potom mi bez varovania vezme ruku:

— Myslím, že jeden prijateľný dôvod som našiel... Prejde si mojou rukou po neoholenom líci.

— Jediný dôvod: povedzte áno, aby som mal dôvod oholiť sa... Som presvedčený, že oholený vyzerám oveľa lepšie.

Vráti mi ruku.

— Áno, poviem mu.

— Tak večer! Prosím, prejdime spolu na druhú stranu, nechcel by som vás teraz stratiť.

Teraz sa ja pozerám za ním, ako odchádza opačným smerom, určite si šúcha líca ako chalan, ktorému sa podarilo uzavrieť dobrý obchod...

Som si istá, že je so sebou absolútne spokojný. Má pravdu.

Neskoro popoludní je trochu nervózna, s tým sa nedá nič robiť.

Poliata polievačka nevie, ako sa má obliecť. Núka sa pršiplášť.

Trošku nervózna ako začiatočníčka, ktorá vie, že pokazila vodovú.

Trošku nervózna ako na prahu ľúbostného románika.

Pracujem, dvíham telefóny, posielam faxy, dokončujem maketu pre ikonografa (počkajte, určite... Milé a bystré dievča, ktoré posielala faxy zo Saint-Germain-des-Prés určite pracuje vo vydavateľstve...).

Posledné články prstov mám úplne ľadové a musím si opakovať všetko, čo mi hovorí.

Dýchaj, moja, dýchaj...

Na súmraku sa bulvár utíšil a áut ubudlo.

Stoly vnášajú do kaviarní, ľudia čakajú pred kostolom, ostatní stoja v rade pred Beauregardom na posledného Woodyho Allena.

Ako spôsobilé dievča nemôžem prísť prvá. Nie. Dokonca prídem o čosi neskôr. Bude lepšie, ak ho nechám na seba trochu čakať.

Idem si dať niečo na zahriatie, aby mi do prstov zase natiekla krv.

Ale nie do Deux-Magots, večer je to mierne vidlácke, samé tlsté Američanky, striehnute na ducha Simone de Beauvoir. Idem na ulicu Saint-Benoît. Aj Chiquito mi dobre poslúži.

A je to tu, len čo otvorím dvere: vôňa piva zmiešaná s vôňou tabaku, údery biliardu, majestátna majiteľka s odfarbenými vlasmi v nylonovej blúzke, cez ktorú presvitá poriadne vystužená podprsenka, zozadu dolieha hluk nočných dostihov z Vincennes, zopár murárov v zašpinených montérkach ešte o kúsok odsúvajúcich chvíle samoty alebo hodiny so svojou starou a starí štamgasti s ožltnutými prstami, ktorí všetkých otravujú s nájomným zo štyridsiateho ôsmeho. Pohoda.

Tí pri bare sa z času na čas otočia a vybuchujú smiechom ako študáci. Moje nohy sú v uličke a sú veľmi dlhé. Ulička je dosť úzka a moja sukňa veľmi krátka. Vidím, ako sa ich ohnuté chrbty trhavo otriasajú.

Fajčím cigaretu a dym vyfukujem ďaleko pred seba. Oči upieram do prázdna. Už viem, že *Beautiful Day*, na ktorú stavili desať k jednej, to trhla v cieľovej rovinke.

Spomeniem si, že v taške mám *Ja a Kennedy*, a rozmýšľam, či by som radšej nemala ostať tu.

Varené bravčové so šošovicou a dve deci ružového... Ako dobre by mi bolo...

Ale pozbieram sa. Stojíte mi tu za chrbtom a spolu so mnou očakávate lásku (menej? alebo viac? alebo vôbec?), nenechám vás v štiche s majiteľkou Chiquita. To by bolo trochu silné.

Vyjdem odtiaľ s ružovými lícami a nohy mi štípe zima.

Je tam, na rohu ulice Saints-Pères, čaká ma, zbadá ma, ide ku mne.

— Báľ som sa. Myslel som si, že nepríde. Zbadal som sa vo výklade, obdivoval som svoje hladulinké líca a báľ som sa.

— Prepáčte. Čakala som na výsledok dostihov a prepásla som správny čas.

— Kto vyhral?

— Vy stávkujete?

— Nie.

— Vyhrala *Beautiful Day*.

— Jasné, mohol som to tušiť, usmeje sa a vezme ma pod pazuchu.

Mlčky sme kráčali až po ulicu Saint-Jacques. Podchvíľou sa na mňa potajomky pozrel, študoval môj profil, ale som si istá, že v tej chvíli rozmýšľal nad tým, či nosím pančuchové nohavičky, alebo podväzky.

Trpezlivosť, chlapče, trpezlivosť...

— Zoberiem vás na miesto, ktoré mám rád.

Už vidím aké... uvoľnení, ale servilní čašníci, ktorí sa naňho s porozumením usmievajú: „Dobrýý večerr, mladypán... (takže toto je posledná... tá brunetka predtým sa mi páčila viac...) stolík vzadu, ako vždy, pane...? poklony, (... kde všetky tie pipiny naháňa...?)... Odložím vám kabáty??? Výýýborne.“

Na ulici ich naháňa, chruňo.

Ale vôbec nie.

Otvoril mi dvere a voviedol ma do malého vínneho bistra, kde sa nás čašník iba opýtal, či fajčíme. To je všetko.

Zavesil naše veci na vešiak, a keď v polsekunde nečinnosti zazrel hebkosť môjho výstrihu, vedela som, že neľutuje ranku na brade, ktorú si spravil, keď sa pred chvíľou holil a ruky ho zrádzali.

Pili sme neobyčajné víno z veľkých balónových pohárov. Jedli sme jemné, precízne vybrané jedlá, ktoré nenarušili chuť nášho nektáru.

Fľaša côte de Nuits, Gevrey-Chambertin 1986. Ježiško v zamatových nohaviciach.

Muž sediaci oproti mne pije a zatvára pritom oči.

Teraz ho poznám lepšie.

Má na sebe sivý kašmírový rolák. Starý rolák. Na lakťoch má záplaty a na pravom zápästí malú dierku. Možno darček k dvadsiatke... Mama, znepokojená jeho mierne sklamaným výrazom, mu vraví: „Nebudeš ľutovať, ber...“ pobožká ho a pohladí po chrbte.

Veľmi decentné sako, ktoré vyzerá ako obyčajné tvídové sako, ale ja so svojím ostrorozkom vidím, že je šité na mieru. Etikety Old Englandu sú väčšie, keď tovar ide priamo z Kapucínskych dielní. Etiketu som zbadala, keď sa sklonil po servítku.

Myslím, že servítku nechal spadnúť nashvál, aby mal konečne jasno v tých podväzkoch.

Hovorí mi o mnohých veciach, ale nič o sebe. Vždy má problém nadviazať na svoje rozprávanie, keď si rukou prejdem po krku. Hovorí: „A vy?“ a ja mu o sebe tiež nič nehovorím.

Čakajúc na dezert sa moje chodidlo dotkne jeho členka.

Položí ruku na moju a hneď ju odtiahne, lebo práve prinášajú sorbet.

Niečo povie, ale jeho slová sú nemé a ja nič nepočujem.

Sme dojemní.

Strašné. Zazvonil mu mobil.

Všetky pohľady v reštaurácii ako jeden zamierili naňho a on telefón okamžite vypne. Určite pokazí veľa dobrého vína. Dúšky neschádzajú podráždenými hrdlami. Ľudia sa pridusili, prsty tuho zovreli rukoväte nožov alebo záhyby škrobených servítok.

Prekliate mašiny, vždy sa musí niekde nejaká objaviť.

Gadžo.

Je zmätený. Zrazu mu je v mamičkinom kašmíre priteplo.

Kývne hlavou na jedných aj na druhých, aby ukázal že ho to mrzí. Pozerá na mňa a plecيا mu trochu ochabli.

— Je mi to ľúto... Zase sa usmeje, ale ako-si menej bojovne, povedala by som.

Poviem mu:

— To nič. Nie sme predsa v kine. Raz niekoho zabijem. Toho, kto v kine počas premietania zdvihne telefón. A keď budete čítať čiernu kroniku, vedzte, že som to bola ja...

— Budem to vedieť.

— Čítate čiernu kroniku?

— Nie. Ale začnem, keďže mám šancu dočítať sa o vás.

Sorbet bol, ako to povedať... Skvostný.

Môj šarmantný princ sa vzchopil a pri káve si sadol vedľa mňa.

Tak blízko, že teraz je to už isté. Nosím podväzky. Hore na stehne pocítil sponku.

Viem, že v tejto chvíli už nevie, kde býva.

Nadvihne mi vlasy a pobožká mi priehlbinku vzadu na šiji.

Do ucha mi šepká, že miluje bulvár Saint-Germain, že miluje burgunské a ríbezľový sorbet.

Pobozkám mu ranku. Na túto chvíľu som čakala, tak sa jej úplne oddám.

Káva, účet, prepitné, kabáty, všetko sú už len detaily, detaily, detaily. Detaily, ktoré nás spútavajú.

Naše hrudné koše blaznejú.

Pridrží mi môj čierny kabát a vtedy...

Obdivujem majstrovský výkon, klobúk dolu, bolo to veľmi diskrétné, takmer neviditeľné, naozaj dobre načasované a neskutčne dobre vykonané: keď mi ho kládol na nahé, ponúkajúce sa plecia, hebké ako hodváb, našiel si nevyhnutnú polsekundu, naklonil sa k vnútornému vrecku saka a mrkol sa na odkazovú službu telefónu.

Vytriezvela som. Okamžite.

Zradca.

Nevďačník.

Čo si to spravil, nešťastník!!!

Čím sa to zaoberáš, keď moje plecia sú také oblé, také príjemné a tvoja ruka tak blízko!?

Čo si pokladal za dôležitejšie ako moje prsia, ktoré sa núkali tvojmu pohľadu?

Čím sa dávaš vyrušovať, keď na chrbte očakávam tvoj dych?

Nemohol by si sa svojou haraburdou zaoberať až potom, keď ma pomiluješ?

Kabát si zapínam až po krk.

Na ulici je mi zima, som unavená a bolí ma brucho.

Požiadam ho, aby ma odprevadil po najbližšie stanovisko taxíkov.

Je rozrušený.

Zavolaj SOS, chlapče, máš, čo na to treba.

Ale nie. Ostáva stoicky pokojný.

Akoby sa nič nedialo. Spôsob odprevadím dobrú kamarátku k taxíku, pošúcham jej rukávy, aby som ju zohrial a porozprávam o noci v Paríži.

Až do konca na úrovni, to poznám.

Predtým ako nastúpim do čierneho mercedesu so značkou Val-de-Marne, mi povie:

— Ale... uvidíme sa ešte, však? Ani neviem, kde bývate... Dajte mi niečo, adresu, telefónne číslo...

Vytrhne kus papiera z diára a načmára číslu.

— Nech sa páči. Prvé číslo je domov, druhé je na môj mobil, tam ma zastihnete hocikedy...

Tak to som pochopila.

— Hlavne neváhajte, hocikedy, dobre...? Budem čakať.

Požiadam šoféra, aby ma vysadil hore na bulvári, potrebujem sa prejsť.

Kopem do imaginárnych plechoviek.

Nenávidím mobily, nenávidím Saganovú, nenávidím Baudelaira a všetkých tých šarlatánov.

Nenávidím svoju pýchu.

